

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΓΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἀμέσως ἡ Ναδίνα ἔβγαλε μιά δυνατή κραυγή καὶ τρέχοντας πρὸς τὴν πενηθοροῦσα κυρία, τὴν ἀγκάλιασε καὶ ἄρχισε νὰ τὴ γεμίζει φιλήματα.

— ὦ Νουνά μου!... Νουνά μου!... ἐπανελάμβανε ὀλολύζοντας.

Ἡ Παυλίνα Γιάκομπσεν, γιατί αὐτὴ ἦταν ἡ περιπατήτρια, φαινόταν κυριευμένη ἀπὸ τὴν πιὸ δυνατὴ συγκίνησι καὶ ἄρχισε καὶ ἐκεῖνη νὰ ἀποδίδῃ στὴν βαπτιστικιά της τὰ φιλήματά της.

Ἐνας πάγκος ἦταν λίγο πιὸ πέρα.

Ἡσυχά-ἡσυχά ἡ βαρῶνη — γιατί εἶχε προσέξει τὴν ἐνδιαφέρουσα κατάστασι στὴν ὁποία θρискόταν ἡ νέα γυναίκα — τὴν ὠδήγησε πρὸς τὰ ἐκεῖ. καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθῆται μετ' αἰερες προφυλάξεις.

Κάθησε καὶ ἡ ἴδια κοντά της, ἐνῶ ἀπὸ διάκρισι ἡ μὲς Σίμπυλ ἀπομακρυνόταν.

— Ἀσφαλῶς, κόρη μου, ἄρχισε νὰ λέῃ ἡ Παυλίνα, θὰ ἔχῃς πολλὰ παράπονα μαζί μου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ με συχωρέσης... Ἡμουν καὶ εἶμαι ἀκόμα τόσο δυστυχῆς...

Καὶ ἀμέσως, χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸ στὴν Ναδίνα ν' ἀπαντήσῃ, ἐπρόσθεσε:

— Ἡμουν τρελλὴ ἕναν ὀλόκληρο χρόνο... Ἄ! ἐκεῖνοι ποὺ μοῦ ξανάδωσαν τὸ λογικὸ μου, μοῦ προσέφεραν μιά πολὺ ἄσχημη ὑπηρεσία.

Καὶ ἄρχισε πάλι νὰ κλαίῃ.

Ἡ Ναδίνα, στηριζομένη σ' αὐτὴν, τὴν ἐμιμήθηκε, ἐπαναλαμβάνοντας πάντοτε:

— Νουνά μου, χρυσὴ μου νουνά, γιατί νὰ μὴν εἶμαι κοντά σου νὰ σε περιποιηθῶ;

Καὶ ἡ βαρῶνη Γιάκομπσεν ἐξακολούθησε:

— Ὅταν μοῦ ἐπετράπη τέλος ν' ἀσχοληθῶ πάλι μετ' ἐπιποθέσεις μου, θρῆκα τίς ἐπιστολές ποὺ μοῦ ἔγραψες ἀμέσως μετὰ τὸ δυστύχημά μου... Πόσο συγκινήθηκα ἀπὸ τὴν καλωσύνη σου, ἐγὼ ποὺ τίποτε πειὰ δὲν με συγκινεῖ!... Ἦθελες νὰ γίνῃς κόρη μου, ἀγαπημένη μου μικρούλα... Καὶ λησμονοῦσες τὴν ἀνεξήγητη ἀπιστία τοῦ Ὀλιβιέ γιὰ ν' ἀφιερῶθῃς σὲ μένα... Ἐεῖς πόσο ὠραία καὶ ὑψηλὴ ἦταν ἡ ἀπόφασί σου αὐτὴ, Ναδίνα μου;... Κ' ἦμουν ἔτοιμη, ὄχι μόνο νὰ τὴ δεχθῶ, ἀλλὰ νὰ φύγω ἀμέσως καὶ νάρθῶ νὰ σε συναντήσω. Τὴ στιγμὴ νὰ σε συναντήσω. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἐτοιμαζόμουν νὰ πραγματοποιήσω τὸ σχέδιό μου, ἔμαθα τυχαίως πὼς εἶχες παντρευτῆ καὶ ἦσουν πειὰ μητέρα... Τότε θυθίστηκα στὴ μοναξιά μου καὶ στὴν ἀπελπισία, μὴ νοιώθοντας τὸν ἑαυτὸ μου ἱκανὸ νὰ διαταράξω ἔστω καὶ μετὰ μιά ἀναμνηστικὴ λέξι τὴν οἰκογενειακὴ σου εὐτυχία...

Ἡ Παυλίνα ἔγειρε τὸ κεφάλι της καὶ τὰ δάκρυά της ἄρχισαν καὶ πάλι νὰ κυλοῦν ἀφθονά.

Ἡ Ναδίνα, μετὰ τὸ ἕνα τῆς χέρι μέσα στὸ χέρι τῆς βαρῶνης καὶ μετὰ τὸ ἄλλο στὰ μάτια της, ἔκλαιγε καὶ αὐτὴ, συγκινημένη βαθύτατα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία τῆς γυναίκας αὐτῆς,

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ποὺ τὴν θεωροῦσε σὰν δευτέρη μητέρα της.

Ἐξαφνα, ἡ Παυλίνα σκούπισε τὰ μάτια της καὶ τὴ ρώτησε:

— Ἐσὺ εἶσαι τοῦλάχιστον εὐτυχισμένη;

Ἡ Ναδίνα χαμήλωσε τὸ κεφάλι της καὶ ψιθύρισε μετὰ σιγανὴ φωνή:

— Ἀλλοίμονο!... Ἡ καρδιά μου ποὺ ὑβόθηκε μιά φορά, δὲν μπόρεσε νὰ δοθῇ καὶ πάλι. Ἔτσι, εἴτε γιατί δὲν θρῆκε σὲ μένα τὸν ἔρωτα ποὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ θρῆ στὴ σύζυγό του, εἴτε γιὰ ἄλλους λόγους, ὁ σύζυγός μου δὲν μ' ἀγάπησε...

Καὶ γρήγορα ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ:

— Ἀλλὰ ἔχω μιά κόρη, τὴν Τερέζα, τὴν ὁποία λατρεύω... Σὲ λίγο μάλιστα θ' ἀποκτήσω καὶ ἄλλο παιδί... Μιά γυναίκα, ὅταν ὁ Θεὸς τῆς στέλνῃ τέτοιες εὐτυχίες, πρέπει νὰ εἶν' εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν τύχη της.

Ἡ κ. Γιάκομπσεν, καταλαβαίνοντας ὅτι θρискόταν μπρὸς σὲ μιά γυναίκα ἀπελπισμένη, ἀλλὰ πολὺ γενναία στὴν ἀπελπισία της, δὲν ἀπάντησε τίποτε.

Καὶ ἡ Ναδίνα ἐξακολούθησε:

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέπετε νὰρχωμαι καμμιά φορά καὶ νὰ σὰς φέρνω καὶ τὴν κόρη μου; Πόσο θὰ χαίρομαι, νουνά μου, ἂν ἔβλεπα ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε λίγο!...

— Νόμιζα ὅτι ἡ καρδιά μου ἦταν νεκρὴ πειὰ γιὰ ὅλα τὰ ἀνθρώπινα, ἀποκρίθηκε ἡ Παυλίνα. Μὰ ἡ χαρὰ ποὺ ἐνοιώσα, ὅταν σὲ φίλησα πρὸ ὀλίγου, μ' ἔκανε νὰ καταλάβω τὴν πλάνη μου... Φέρε μοῦ τὴν κόρη σου... Κι' ἐσένα, ποὺ δὲν καταράστηκες ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος συνέτριψε τὴ ζωὴ σου, θὰ σ' ἀγαπῶ ὅπως θὰ σ' ἀγαποῦσα ἂν ὁ Θεὸς με εἶχε ἀξιώσει νὰ σε κάνω κόρη μου...

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη, ἡ Ναδίνα δὲν ἐνοιώθη πειὰ τὸν ἑαυτὸ της ἔρημος καὶ μόνο, ἂν καὶ ὁ σύζυγός της τὴν παραμελοῦσε ὀλοένα καὶ πιὸ πολὺ.

Μὰ τώρα, ἡ νέα γυναίκα ἐνοιώθη πὼς εἶχε κοντά της τὴν Παυλίνα, τὴ γυναίκα μετὰ τὴν πληγωμένη, μὰ μεγάλη καρδιά...

Ὁ τοκετὸς τῆς Ναδίνας ἦταν πολὺ ἐπίπονος, ἂν καὶ ὁ ἔρχομός τοῦ δευτέρου παιδιοῦ της — τῆς Φράγκας — λίγο ἔλπιζε νὰ τῆς στοιχίσῃ τὴ ζωὴ.

Καὶ ὅμως ὁ σύζυγός της ὁ Χριστιανὸς ὑποδέχτηκε τὴ γέννησι τῆς δευτέρης κόρης του μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

— Νὰ ἦταν τοῦλάχιστον ἀγόρι!... Αὐτὴ ἡ κόμησσα δὲν ἀξίζει τίποτε... Δὲν εἶνε νὰ περιμένῃ κανεὶς τίποτε καλὸ ἀπὸ αὐτῆς...

Καὶ τὰ λόγια του αὐτὰ τὰ ἄκουσε ἡ Ναδίνα!...

Δὲν τὴν ἐτάραξαν ὅμως πολὺ, οὔτε καὶ χειρότερεψαν τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας της. Ἀλλὰ ἀπὸ τότε, μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της, ἀνοιξε μιά θαθεῖα τάφρος, ἀδιάβατη...

* * *

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, ἡ κόμησσα Ναδίνα ντὲ Ροσβέλ ἀπόγευγε νὰ θλέπῃ πολὺ κόσμο. Εἶχε ἀφιερῶθῃ ὀλόκληρη στὰ παιδιὰ της καὶ βοηθοῦσε τὴν μὲς Σίμπυλ ποὺ εἶχε ἀναλάβῃ τὴν ἀνατροφὴ τους.

— Ἐσὺ εἶσαι τοῦλάχιστον εὐτυχισμένη;

Δέν έβλεπε παρά μόνο την Παυλίνα Γιάκομπσεν. 'Η τελευταία πήγαινε και την έπισκεφτόταν μονάχα σέ ώρες που ήξερε ότι δέν θά συναντούσε εκεί τόν Χριστιανό ντέ Ροσβέλ, γιά τόν οποίο ένοιωθε μιá άκατανίκητη κι' άνεξήγητη άποστροφή.

'Εξ άλλου, ή δυστυχίες της την είχαν κάνει πολύ ευερέθιστη κι' αυτή, ή οποία δέν είχε συνηθίσει νά εκφράζη ποτέ με πολλές λέξεις τά αισθήματά της, έμενε τώρα σιωπηλή σαν άγαλμα.

Τά δυό κορίτσια της Ναδίνας τά άγαπούσε μέχρι λατρείας, και πρό πάντων την Φράγκα. Προσπαθούσε όμως νά μη γίνεται φανερή στους άλλους ή προτίμησής της.

Φανταζόταν, ότι τίποτε πειρά δέν μπορούσε νά την ενδιαφέρει, ότι καμμιά ευχαρίστησις δέν την περίμενε στη ζωή. Κι' όμως, μόλις μάθαινε μιá καλή πράξη πού φανέρωνε ύψηλά αισθήματα, συνεκινείτο μέχρι δακρύων.

'Εκανε άπειρες άγαθοεργίες, φροντίζοντας ώστε νά μη τις μαθαίνει κανείς. 'Η οικογένεια της κυράς Μπερτιέ, ή οποία τόση καλωσύνη της είχε δείξει όταν έζούσε κοντά στον πατέρα της, εύρισκε μι' άνεξάντλητη ύποστήριξη από την Παυλίνα. 'Ο υίός Μπερτιέ, πού δέν ήταν άρκετά έξυπνος, άποτύγχανε σέ ό,τι επιχειρούσε. Και όμως ή Παυλίνα πλήρωνε κάθε φορά όλα τά χρέη του και του κατέβαλλε νέα ποσά γιά νά επιδοθής σέ καινούργιες επιχειρήσεις. 'Εκτός αυτού, είχε φροντίσει γιά την εκπαίδευσή και την άποκατάστασι όλων των παιδιών των Μπερτιέ.

Πολλές φορές, τά πρωινά φορώντας ρούχα κάτω άπ' τό οποία δύσκολα θά την άναγνώριζε κανείς, έπισκεφτόταν τούς φτωχούς και τούς άρρωστούς στις άθλιες κατοικίες τους και τούς ένίσχυε πλουσιοπάροχα.

Τά έχανε μάλιστα όταν κανείς την άναγνώριζε σ' αυτές τις φιλανθρωπικές εκδρομές της και της τό έλεγε κάτοπιν.

Μιά μέρα, μιá άπρόσπτη είδησι έφτασε στο μέγαρο των ντέ Ροσβέλ: μιá θύελλα τρομακτικής έντάσεως είχε καταστρέψει ένα μεγάλο μέρος των κτημάτων τους στην 'Αθάνα κ' ήταν άνάγκη νά πάη άμέσως εκεί ό Χριστιανός γιά νά λάθη τά κατάλληλα μέτρα. Μά έπειδή ό Χριστιανός ούτε έξυπνος ήταν, ούτε δραστήριος, ή Παυλίνα συμβούλευσε την Ναδίνα νά τόν συνοδεύσει κι' αυτή στο ταξίδι του.

— 'Εχεις παιδιά, της είπε. Γιά τό συμφέρον τους λοιπόν πρέπει νά πάς και σύ. Τό πολύ θά λείψετε τρείς μήνες μόνο... Γιά τά παιδιά, είναι άρκετή ή Σίμπυλ. 'Εξ άλλου, άν παρουσιαστή καμμιά άνάγκη, θά είμαι κι' έγώ κοντά τους.

'Η Ναδίνα έπέισθη, άκούγοντας τά λόγια αυτά κι' έφυγε μαζί με τό σύζυγό της.

'Οπως είπαμε, ή άπουσία τους πού επρόκειτο νά θαστήξει τρείς μήνες μόνο, παρετάθη δυό όλόκληρα χρόνια.

II

Η ΥΠΟΤΑΓΗ ΤΗΣ ΦΡΑΓΚΑΣ

Στό άπέραντο μέγαρο της όδοϋ Πουασσονιέ, όπου ήταν από έτών ό τραπεζιτικός οίκος των Γιάκομπσεν, τά γραφεία είχαν άνοιξει εκείνο τό πρωί κ' οί υπάλληλοι είχαν άρχισεί νά φτάνουν.

'Ο Ντεσάν βρισκόταν στο γραφείο του, του γενικού διευθυντού, τό οποίο έπικοινωνούσε με ένα άλλο μεγαλοπρεπές γραφείο, πολυτελέστατα έπιπλωμένο.

'Εκεί καθόταν ή Παυλίνα κι' άνοιγε τό ταχυδρομείο της ήμέρας.

'Εξαφνα παρουσιάστηκε ό Ντεσάν και της είπε:

— Κυρία θαρώνη, ήλθε ή μίς Σίμπυλ 'Αντριου. Φαίνεται πώς έχει κάτι σοβαρό νά σας άναγγείλη.

'Η Παυλίνα, ή οποία από καιρό φρόντιζε νά κρύβη τις έντυπώσεις της, άπάντησε με άπάθεια:

— 'Ας έλθη άμέσως.

Μόλις όμως είδε τη Σίμπυλ, πού ήταν κατάχλωμη και καταταραγμένη, συνωφρυώθηκε κάπως και τη ρώτησε:

— Σίμπυλ!... Τί είναι, κόρη μου;... Γιατί φαίνεσαι τόσο ταραγμένη;

— Κυρία θαρώνη, συμβαίνει στο σπίτι μας κάτι τρομακτικό...

— Τί;

— 'Η Ναδίνα επέστρεψε πρό δεκαπέντε ήμερών.

— 'Ω! Και δέν ήρθε άκόμα νά με δη... Μου φαίνεται πολύ παράξενο αυτό...

— Αυτό μόνο; Έκανε ή μίς Σίμπυλ.

— Τί; 'Εχουμε κι' άλλα;...

— 'Ακούστε... 'Η Φράγκα, ή ποία, όπως ξέρετε, είχε άρρωστήσει από τη λύπη της γιά την άπουσία της μητέρας της, όταν την ξαναείδε δέν την άναγνώρισε. «Δέν είναι αυτή ή μαμά!» φώναξε.

— Τί λές, Σίμπυλ; Έκανε ή κ. Γιάκομπσεν κατάπληκτη. 'Η Φράγκα δέν άναγνώρισε τη μητέρα της;... Πώς γίνεται αυτό; Αυτή πού ξαναγύρισε από την 'Αθάνα είναι ή Ναδίνα;... Ναι ή όχι;...

— 'Ως την περασμένη νύχτα, άπάντησε ή μίς Σίμπυλ, πίστευα κι' έγώ άδιστακτως, πώς είναι ή Ναδίνα. Τώρα όμως δέν μπορώ νά καταλάβω πειά τίποτε άπ' όσα συμβαίνουν στο σπίτι μας και φοβάμαι, σ' αλήθεια, μήπως τρελλάθω...

'Η κ. Γιάκομπσεν την άκούγε με άπορία. 'Εβαλε τη μίς Σίμπυλ νά καθήση κοντά της και της είπε:

— Διηγήσου μου λεπτομερώς τί συμβαίνει... Θα σ' άκούσω ως τό τέλος χωρίς νά σέ διακόψω... 'Επειτα θα σκεφθούμε μαζί και θα δούμε τί πρέπει νά κάνουμε.

— 'Ακούστε, άρχισε νά λέη τότε ή μίς Σίμπυλ. 'Η Ναδίνα με τόν σύζυγό της έφτασαν άπροσδόκητα ένα είκοσιτετράωρο πρό της ώρας πού μίς είχαν άναγγείλει γιά την έπιστροφή τους. 'Εγώ και ή

Φράγκα λείπαμε από τό μέγαρο και μόνο ή Τερέζα βρισκόταν εκεί.

— Και την άναγνώρισε τη μητέρα της ή Τερέζα;

— Την άναγνώρισε από την πρώτη στιγμή, όπως κι' όλοι οί ύπηρέτες, και αυτοί άκόμη οί γεροντότεροι πού είχαμε φέρει μαζί μας από την Κούβα.

— 'Εξακολούθησε.

— 'Όταν σέ λίγο ξαναγύρισα στο σπίτι μαζί με την Φράγκα, έτυχε νά ιδώ πρώτη έγώ τη Ναδίνα... 'Εννοείται ότι ριχτήκαμε άμέσως ή μιá στην άγκαλιά της άλλης σαν τρελλές από τη χαρά μας. Φαντασθήτε όμως την έκπληξή μας, όταν, γυρίζοντας λίγο τό κεφάλι μας, είδαμε τη Φράγκα χλωμή σαν πεθαμένη, σέ μιá κατάσταση τέτοια πού φοβήθηκα μήπως πεθάνη.

»Τρέξαμε άμέσως κοντά της και ή Ναδίνα κι' έγώ. 'Αλλά όταν ή Ναδίνα θέλησε νά την πάρη στην άγκαλιά της, ή Φράγκα άπομακρύνθηκε και την έσπρωξε με όλη της τη δύναμη, φωνάζοντας:

»— Δέν είσαι σ' ή μαμά!... 'Εσ' είσαι μιá ξένη!...

»'Η Τερέζα, πού ήταν κι' αυτή παρούσα στη σκηνή, κι' έγώ

'Η Ναδίνα είχε άφιερωθή στα παιδιά της

κατατρομάξαμε και φοβηθήκαμε μήπως η Φράγκα τρελλάθηκε ξαφνικά.

»Ο κ. ντε Ροσβέλ θέλησε να επέμβη και τότε η Φράγκα σωριάστηκε κάτω αναίσθητη... Σε λίγο της εξεδηλώθη έγκεφαλικός πυρετός κι' επί δεκαπέντε μέρες πάλασε μεταξύ ζωής και θανάτου.

— Ποιός την περιποιήθηκε κατά τη διάρκεια της άρρωστειας της; ρώτησε η Παυλίνα.

— Η Ναδίνα κι' εγώ, σύμφωνα με τις οδηγίες του γιατρού Ντεζορμώ.

— Ο γιατρός άκουσε την Φράγκα να παραληρή, την άκουσε να λέη ότι αυτή που επέστρεψε δεν ήταν η αληθινή της μητέρα;

— Ασφαλώς θά την άκουσε... Καθ' όλη τη διάρκεια της άρρωστειας της, μόλις έβλεπε τη Ναδίνα ή όταν νόμιζε πως βρίσκεται στο δωμάτιό της, φώναζε: «Φύγε! Φύγε!... Δεν είσαι σὺ ἡ μαμά!...»

— Και τί φρονεῖ ὁ δόκτωρ Ντεζορμώ;

— Στην αρχή του έκαναν μεγάλη εντύπωση τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Φράγκας καὶ παρακολουθοῦσε με μεγάλη προσοχή τὴν Ναδίνα. Φαίνεται ὅμως ὅτι σιγά-σιγά ἡ ἀμφιβολίες του διαλύθηκαν.

— Κι' ἐσύ; ρώτησε ἡ θαρῶνη. Τί φρονεῖς σχετικῶς ἐσύ;

— Ἀκούστε: Ἐγώ, μόλις εἶδα τὴν Ναδίνα, δὲν μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό οὔτε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ Ἰλῖα ὅτι δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ Ἰλῖα. Ὅταν ὅμως ἡ Φράγκα ἀρνῆθηκε νὰ τὴν ἀναγνωρίσει, ἄρχισα νὰ τὴν προσέχω περισσότερο. Μὰ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή δὲν διέκρινα τὸ παραμικρὸ ὑποπίστο στη φυσιογνωμία της ἢ στὴν συμπεριφορὰ της.

»Ὅχι μόνο περιποιήθηκε τὴ Φράγκα με μητρικὴ πραγματικὰ ὑπομονὴ καὶ ἀφοσίωση, ἀλλὰ καὶ στίς ἰδιαιτέρες συνομιλίες μας, ποὺ ἀφοροῦσαν διάφορα περιστατικὰ τῆς κοινῆς μας ζωῆς στὴν Κούβα, ἤμουν βέβαιη πὼς εἶχα μπροστά μου τὴν ἀληθινὴ Ναδίνα, γιατί αὐτὴ μονάχα στὸν κόσμον ἤξερε ὅλες αὐτὲς τίς ἀσήμαντες λεπτομέρειες ποὺ μοῦ ἀνέφερε.

— Τότε, εἶπε ἡ θαρῶνη Γιάκομπσεν, κάθε ὑποψία εἶνε ἐντελῶς ἀβάσιμη. Ἡ Φράγκα, ἡ ὁποία εἶχε δυὸ ὀλόκληρα χρόνια νὰ δῆ τὴν μητέρα της, ἔχε σὺν τὰ χαρακτηριστικὰ της. Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατο.

Ἐπομένως, ἡ ἀγωνία ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἀκόμη ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο τῆς μῆς Σίμπυλ. Ἡ Παυλίνα τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ καὶ πρόσθεσε:

— Δὲν μοῦ τὰ εἶπες ὅλα... Τί συμβαίνει ἀκόμα;

— Χθὲς ἀκόμα, ἀπάντησε ἡ μῆς Σίμπυλ, ἤμουν τῆς ἴδιας γνώμης με σὰς... Τὴν περασμένη νύχτα ὅμως συνέβη ἕνα περιστατικὸ ποὺ με ἀναστάτωσε...

— Ἄς ἀκούσουμε τί συνέβη...

— Χθὲς τὸ θράδυ, ὁ δόκτωρ Ντεζορμώ εἶπε ὅτι ἦταν ἀκόμη ἀπαραίτητο ν' ἀγρυπνήσει κάποιος κοντὰ στὴ μικρὴ μας ἄρρωστη καὶ ἡ Ναδίνα ἀμέσως ἐδήλωσε πὼς θ' ἀγρυπνοῦσε αὐτὴ. Ἐμείνε λοιπὸν μόνη τῆς τῆ νύχτα κοντὰ στὸ κρεβάτι τῆς Φράγκας κι' ἐγὼ κοιμόμουν στὴ διπλανὴ κάμαρη, ὅταν ἔξαφνα, μέσα στὸν ὑπνὸ μου ἄκουσα κάποιον θόρυβο, προερχόμενο ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Φράγκας. Νομίζοντας ὅτι παρουσιάστηκε κάποια ἔκτακτη ἀνάγκη, πετάχτηκα ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν κατάπληξί μου, ὅταν, φτάνοντας στὴν πόρτα ποὺ χωρίζει τὰ δυὸ δωμάτια, εἶδα, ὀρθια μπρὸς στὸ κρεβάτι τῆς Φράγκας μιὰ Ναδίνα, τὴν ὁποία οὔτε ἐγὼ, οὔτε σεῖς ἔχουμε δῆ

ποτὲ ἔτσι...

»Ἦταν ἐντελῶς ἄλλος ἄνθρωπος...

»Κατάχλωμη, ἀγριεμένη, μαινώδης, ὅμοια με ζωντανὸ ἄγαλμα τοῦ μίσους, ἔρριχνε τρομερὰ βλέμματα στὴν κοιμισμένη Φράγκα. Κι' ἔπειτα πρόφερε μερικὰ λόγια ποὺ μ' ἔκαναν ν' ἀνατριχιάσω ὀλόκληρη...

— Τί εἶπε;

— Ἐσκυψε πάνω ἀπ' τὴν Φράγκα καὶ πρόφερε με φωνὴ βαθεῖα κι' ἐπιτακτικὴ αὐτὲς τίς φράσεις: «Καταραμένη!... Ἐσὺ ποὺ δὲν θέλεις νὰ πῆς ὅτι εἶμαι μητέρα σου... ποὺ μοῦ δημιουργεῖς ἐστὶ τρομεροὺς κινδύνους... Αὐριο νὰ πῆς ὅτι μ' ἀναγνωρίζεις!... Τὸ θέλω!... Πρέπει!...» Τότε με κυρίευσε μιὰ τρομερὴ ἀμφιβολία — ἐξακολούθησε ἡ μῆς Σίμπυλ -- κι' ἄρχισα νὰ σκέφτωμαι ὅτι ἴσως ἡ Φράγκα εἶχε δίκην... Ἐνα εἶδος τρέλλας μοῦ ἤρθε, γιατί μοῦ φαινόταν τὴ στιγμή ἐκείνη ὅτι μόνο τὸ σῶμα τῆς Ναδίνας εἶχε ξαναγυρίσει στὸ σπίτι κι' ὅτι ἡ ψυχὴ της, ὁ νοῦς της ἦσαν ἀλλαγμένα.

Ἡ θαρῶνη Γιάκομπσεν ἄκουγε τὴν μῆς Σίμπυλ χωρὶς νὰ τὴν διακόπτει καὶ συγχρόνως σκεφτόταν.

— Δὲν ξέρω πειὰ κι' ἐγὼ τί νὰ πῶ καὶ τί νὰ σκεφτῶ, ἐξακολούθησε ἡ μῆς Σίμπυλ. Σὰς βεβαιῶ, κυρία θαρῶνη, ὅτι

κάτω ἀπ' ὅλ' αὐτὰ κρύβεται κάποιον τρομερὸ μυστήριον. Ἀκούστε καὶ κατ' ἄλλο, ποὺ δὲν σὰς τὸ εἶπα ἀκόμη: Ξέρετε ποια ἀβυσσὸς χωρίζε τὴ Ναδίνα ἀπὸ τὸ σύζυγό της πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς τους γιὰ τὴν Ἀθῆνα... Ἐ, λοιπὸν, τώρα ὁ κόμης Χριστιανὸς ντε Ροσβέλ ἀγαπᾷ μέχρι λάτρειας τὴν σύζυγό του. Τὴν ἀγαπᾷ ὅπως ἕνας μαθητὴς δεκαοχτῶ χρόνων ἀγαπᾷ τὴν πρώτη του ἐρωμένη. Στέκεται ἐκστατικὸς μπροστά της καὶ ὅταν τὴν ἀγγίζει, τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ πάθος.

— Ὅλ' αὐτὰ εἶνε στ' ἀλήθεια παράδοξα, εἶπε ἡ θαρῶνη Γιάκομπσεν, ἀλλὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ θρῆ καὶ νὰ τοὺς δώσῃ μιὰ ἐξήγησι. Ἡ Φράγκα, στὴν ἡλικία της, εἶνε δυνατόν νὰ μὴν ἀναγνώρισε, ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ ἐτῶν ἀπουσία, τὴν μητέρα της, γιατί σιγά-σιγά σχημάτισε μέσα στὴ φαντασία της μιὰ εἰκόνα τῆς διαφορετικῆς ἀπὸ τὴν πραγματικὴ.

»Ἐπίσης εἶνε δυνατόν στὴν Ἀθῆνα, κατὰ τὸ διάστημα τῶν δύο ἐτῶν ποὺ ἔμειναν μόνοι, ὁ κ. ντε Ροσβέλ νὰ πρόσεξε ὅτι ἡ γυ-

ναίκα του εἶνε χίλιες φορές πιὸ ὠμορφὴ καὶ πιὸ ἐπιθυμητὴ, ἀπ' τίς ἄλλες γυναῖκες με τὴν τεχνητὴ ὠμορφία ποὺ προτιμοῦνε στὸ Παρίσι. Ἡ Ναδίνα πάλι, ποὺ ἐπὶ τὸσον καιρὸ εἶχε περιφρονηθῆ καὶ παραγνωρισθῆ, θά δέχτηκε τὴ λατρεία τοῦ ψυχρὰ καὶ περήφανα, καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς ὠφείλεται τὸ πάθος τοῦ κ. ντε Ροσβέλ. Οἱ ἄντρες εἶνε τόσο ἀλλόκοτοι! Δὲν ἐπιθυμοῦν παρὰ μόνο ἐκεῖνο ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν...

»Ὅσο γιὰ σένα, Σίμπυλ, ἡ παράδοξη στάσις τῆς Φράγκας σοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση καὶ σὲ τάραξε τόσο, ὥστε ἴσως στὸ ἀμφίβολο φῶς τοῦ καντηλιοῦ νὰ εἶδες πράγματα ποὺ δὲν συνέβησαν στὴν πραγματικότητα.

— Μὰ, κυρία θαρῶνη, ἀκούστε καὶ τὸ τέλος... Βλέποντας τὴν Ναδίνα τόσο τρομερὴ, με τὴν ἐκφρασί της γεμάτη μίσος, τραβήχτηκα πίσω τρομαγμένη καὶ ξαναπλάγιασα με καρδιά ποὺ τὴν ἔσφιγγε ἡ ἀγωνία. Τότε ἐκείνη ἤρθε στὴν κάμαρή μου, ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου κι' ἀφογκράσθηκε νὰ δῆ ἂν κοιμᾶμαι... Μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι πρόφερε καὶ τὸνομά μου...

— Καὶ σὺ τῆς ἀποκρίθηκες;

— Ὅχι... Προσποιόμουν ὅτι κοιμόμουν βαθεῖα.

(Ἀκολουθεῖ)

— Δὲν εἶσαι ἡ μαμά μου!...